

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Memb. III. De aliis consolatiunculis, quæ ex occasione per apposita dicta creari possunt infirmis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49274)

frangi laboribus (& morbis) ad salutem, quàm incolumes remanere ad damnationem.

M E M B R U M III.

De alijs Consolatiunculis, quæ ex occasione per apposita dicta creari possunt infirmis.

I. Et si ea, quæ hactenus dicta sunt, sufficientissima esse queant ad insignem consolationem agro afferendam; quia tamen interdum valde recreat ægrum, si ad ipsius querelas vel doloris manifestationes apposita responsa ab Operario reddantur, idè exempli loco placet hîc paucas ejusmodi doctrinas enumerare.

II. Inprimis ergo, si graves dolores pati Infirmum aliquem adverterit, narret eidem apparitionem, quæ, teste Suario to. 2. S. Lydwine facta est, dum coronam valde pretiosam, sed non omninò absolutam vidit, quam cum absolvi à Christo peteret, mox à milite quodam pessimè tractata, & acutissimis morbis cruciata est, in quibus cum clamaret assiduo: *O benignissime IESU, miserere mei*: Angelus ei apparens solatus est illam, dixitque nunc tandem coronam absolutam esse, & dolores ac injurias, quos tam patienter tolerasset, esse uniones & preciosos lapides, ex quibus corona illa confecta sit.

III. Si quempiam parùm resignatum videat in morbo, suadeat illi, ut tres Episcopos ab Ecclesia coli solitos in Patronos pro hoc morbo adsciscat, nempe S. Episcopum Deus dedit. 10. Aug. S. Quod vult Deus. 26. Oct. & S. Deo gratias Episcopum Carthaginensem, qui multos Christianos tempore Vandalicæ persecutionis redimebat.

VI. Si Infirmum de defectu Medicinarum querentem audiat, narret illi, quid Carolus Quintus Joachimo Electori Brandeburgico ipsum ad medicinas varias usurpandas adhortanti responderit, scilicet in morbis optimum remedium esse Patientiam. Drex. in prodr. c. 2. §. 39.

V. Si de diuturnitate morbi quispiam quærat, in memoriam illi revocet, quod S. Athanasius dicere solebat,

quando coacervabantur persecutiones, nimirum eas esse
taxat brevem pluviam (eln Übergangl.)

VI. Si quis ob eundem in jacendo situm, & tergum en-
ceratum dolorem atque molestiam gravem se pati ostendit
pulcherrimum S. Martini dictum ei in memoriam repro-
qui, cum in tergo & terra jacenti Discipuli mutationem
& situs suaderent, finite me, respondit, cœlum potius, quam
terram aspicere, ut Spiritus meus rectè ad Deum ferat.
Nov. 11.

VII. Si quis febris, aut alio simili morbo calido gra-
uratur & cruciatur, hortetur eum, ut cum S. Augustino dicat
Hic ure, hic seca, modo parcas in æternum.

VIII. Si quis à suis derelictum se queratur, studiosi
Daventriani, de quo Speculum Exemplorum dist. 10. me-
nit, responsum ei pro exemplo narret, qui, cum à parente
& Amicis penitus derelictus moreretur, in hæc verba Psal-
26. erupit: *Pater meus, & mater mea dereliquerunt me.*
Dominus autem assumpsit me.

IX. Si quem de acerbitate & gravitate morbi comp-
rentem audiat, jubeat ipsum imitari P. Segulam Societatis
JESV Presbyterum, qui ob gravissimos morbos & dolores
condolentibus dixit: Jam diu ubera misericordiae divinae
luxi; quidni etiam ubera Justitiæ divinæ peccata mea
stentis aliquando sugam. Aut ut cum S. Job dicat: *Si
de manu Dei suscepimus; mala cur non suscipiamus.*

X. Si quem in manibus chiragrâ graviter cruciari audi-
tit, dicat, hoc esse signum amoris divini erga ipsum; sed
enim DEVM amantium more ad significationem amoris
manus amati comprimere.

XI. Si gravi Siti vexetur Infirmus, narrare poterit S. Ma-
dalenæ Ulloiz dictum, quæ, cum in gravi siti haustum aquæ
frigidum pro relevatione sumpisset, mox oculis in Crucis
effigiem conjectis seipsam corrigens dixit: Ah mi Domine
JESU, tu in siti tua non aquâ frigidâ, sed felle & aceto pota-
es. Ah miserere mei, & propitius esto pauperi ancillulæ tuæ.

XII. Si morbum pijs exercitijs & profectui obstare vi-
rantur, dicat illis, quod Cassianus docuit sequentibus verbis
*Corporis infirmitas nullum est ad cordis puritatē habenda
impedimentum, quin imò mirificè juvat, si quis illam, pro
ut pro*

ut oportet, novit accipere. Vide ergo, ne corporis agritudo ad animam transeat, quod fieret, si ex ea occasionem propria voluntatis facienda; aut impatientia occasionem sumeres.

XIII. Si dolent, se in communitate vivere non posse, narret illis, quid Christus S. Gertrudi similem querelam proponenti responderit; Num tibi sponsus videtur minùs delectari in sponsa, quando familiari ejus conversatione potitur in domo, quàm cum gloriatur ipsam ornatam procedere ad spectaculum vulgi? ex quo intellexit animam, quando à communi conversatione corporalibus molestiis impeditur, tunc quasi in conclavi quiescere cum sponso, quia tunc delectamentis propriorum sensuum privata soli divinæ relinquitur voluntati. Et inde Dominus in homine tantò magis delectatur, quantò minùs invenit, unde vanè possit gloriari.

XIV. Si duri & insipidi cibi videntur ægris, suadeat, ut consilium sequantur adolescenti cuiuspiam à Christo datum, dum de vili & insipido victu querenti respondit: omne asperum iutinge in latus meum, & erit tibi dulce.

§. VII.

Quomodo occupare debeat ægrotos

Operarius.

Quatuor sunt præcipuæ occupationes, quibus ægroti, quantum infirmitas eorum permittit, occupari, atque ab otio defendi possunt, scilicet pia cogitatio, devota oratio, consolatoria lectio, amica collocutio; nam labor aliquis corporalis, quem rarò morbi constitutio permittit, vix inter occupationes Infirmorum numerari meretur, quamquam & ipse negligi non debeat, si sine gravi molestia aut periculo infirmorum assumi queat.

II. Prima igitur occupatio Ægrotorum pia occupatio est; cum enim ex una parte Infirmi nec diu vocaliter orare possint, nec lectione longiore fatigari debeant, nec amicos habeant, quibuscum fructuosè & jucundè colloqui queant; ex altera verò parte animus humanus sine cogitationibus esse non possit, necessariò sequitur, ut infirmi, ipsâ morbi violentiâ impellente ac dictante, tristes ac melancholicas cogitationes, non sine grandi sæpe periculo, ipsorumque dolorum, & morborum incremento concipiant, nisi alijs pijs cogitationibus.